

Den første sag på dagsordenen var:

1) Tredje behandling af lovforslag nr. L 124:

Forslag til lov om sammenlægning og nedlæggelse af seminarier.

Af undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 29/11 88. Første behandling 6/12 88. Betænkning 9/12 88. Anden behandling 13/12 88. Tillægsbetænkning 17/1 89).

Der var stillet 2 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Anna-Marie Hansen (S):

Nu skal der spares, koste hvad det vil, synes at have været mottoet for de utrolige ting, der er foregået i forbindelse med undervisningsministerens lovforslag om seminariednlæggelser og -sammenlægninger. Denne dag vil gå over i historien med resultatet af politiske beslutninger, der savner enhver saglig uddannelsespolitisk baggrund.

Trods mange påpegninger af de ulovlige konsekvenser, trods en stribe af saglige uddannelsespolitiske argumenter, trods heftige og berettigede protester fra studerende og lærere samt lokalpolitikere, trods det massive og stigende uddannelsesbehov i landet beslutter et knebent flertal herinde i dag at nedlægge nogle velfungerende og efterspurgte uddannelsesinstitutioner, som der er så god brug for. Det er efter socialdemokratisk opfattelse en uansvarlig fremgangsmåde. Det er usagligt, det er ubehageligt, og det er frem for alt uhyggelig kortsigtet.

Hvorfor i alverden vender undervisningsministeren konstant det døve øre til protesterne og de mange uddannelsespolitiske argumenter? Hvad er egentlig formålet med denne fremturen på seminarieområdet? I de forløbne år har lærerseminarierne været udsat for en stadig strøm af besparelser, og loyalt har lærerne, medarbejderne, brugt mange arbejdstimer på det lidet konstruktive arbejde at udmønte besparelser af meget forskellig karakter, ofte med meget kort varsel.

Undervisningsministerens mål er for enhver pris at opnå nogle højst tvivlsomme besparelser, og bagved aner man ønsket om at fremstå som magtfuld og handlekraftig. Det er skam en dygtig regering, vi har! Den tør nedlægge lærerseminarier, der alle trods pædagogisk ukonstruktive besparelser, trods afskedigelser, trods trusler om nye besparelser alligevel har formået at opretholde og udvikle lovende og velfungerende uddannelsesinstitutioner, der hver i deres lokalområde virker som pædagogiske og kulturelle kraftcentre.

Netop dette har ellers været indholdet i de skolepolitiske tanker, regeringen har ønsket at seminarierne skulle leve op til. Det er virkelig for groft. Det er ren og skær dobbeltkommunikation. Men hvor er det dog beskæmmende, at denne magtdemonstration skal gå ud over velfungerende uddannelsesinstitutioner, at der skal nedlægges uddannelsesinstitutioner i en tid, hvor landet råber på mere uddannelse til mange grupper i befolkningen. Alle tegn tyder på stigende, endda hurtigt stigende, behov for mere uddannelse til danskerne. Det interesserer faktisk alle undtagen undervisningsministeren, for han har så travlt med at sikre små besparelser uanset midlerne.

Egentlig kan man undre sig over, at sagen har fået denne udvikling. Det hele startede så fredeligt. Først i juni måned sidste år kunne man læse, at der i Undervisningsministeriet var udarbejdet et sparekatalog, hvori bl.a. 8 lærerseminarier blev foreslået nedlagt. Undervisningsministeren rykkede ud med det samme og udtalte bl.a. til Jyllands-Posten den 3. juni 1988: »Det papir er åbenbart et forslag, et spareforslag, som tidligere er forkastet.«

Og i en anden sammenhæng udtalte ministeren: »Jeg har aldrig ønsket at medvirke til yderligere besparelser på seminarierne.«